

NĚKDY MUSÍŠ ODEJÍT Z PRAHY DO BRUGG, ABYS NAŠLA
CESTU K LÁSCE, PŘÁTELSTVÍ A ODVAZE ZAČÍT ZNOVA

JEZERO LÁSKY

IVETA D. CHMIEL

COSMOPOLIS

IVETA D. CHMIEL

JEZERO LÁSKY

© Iveta D. Chmiel, 2026

© Grada Publishing, a.s., 2026

1.

První dny v Bruggách

Marie se probudila do zlatavého světla. Slunce pronikalo skrze záclony a malovalo na dřevěnou podlahu nepravidelné obrazce. Ještě chvíli jen tak ležela a poslouchala zvuky nového města. Vníkala projíždějící kola, tlumené hlasy kolemjdoucích i vzdálené zvony kostela, které doprovázel šum záclony nadzvedávající se lehounkým podzimním vánkem. Napěchovaná obálka od matky ležela na nočním stolku hotelového pokoje. Na pár dní ho zarezervovala, než vybalí krabice v novém domově.

Natáhla ruku k obálce, ale pak ji stáhla zpět. *Nejdřív se nasnídám. Pak ji otevřu.* Oblékla si džíny a svetr. V zrcadle na sobě viděla únavu, ale i něco jiného. Vzrušení? Naději? Seběhla schody do hotelové restaurace. Interiér byl vkusně zařízen, moderní nábytek zajímavě doplňovaly starožitné kousky. Celkový dojem rušily jen digitální hodiny na viktoriánské komodě, zelené světlo ukazovalo datum 9. září.

Snídaňová místnost byla malá a útulná, s výhledem na kanál. Tři stolky prostřené bílými naškrobenými ubrusy a příjemná vůně čerstvého pečiva Marii na chvíli připomněly dovolenou. Obsazené bylo jen jedno místo, kde seděl muž v tmavém obleku čtoucí noviny a popíjející kávu. Marie si vybrala stůl u okna. Lisa, recepční, jí hned pohotově přinesla konvici kávy.

„Dobré ráno! Spala jste dobře?“

„Jako mimino. Děkuji.“

„Croissanty jsou čerstvé, z pekárny. A máme domácí džem, jaký byste ráda? Malinový nebo meruňkový?“

„Oba, prosím,“ odpověděla a všimla si, že má ruce pocákané od bílé barvy, jak včera celý den malovala vrchní patro.

Lisa odešla do kuchyně, ze které se ozýval zvuk cinkajících skleniček a příborů. Marie se zadívala do tapet s ornamenty a rozhodla se, že jen co dokončí renovaci a splatí alespoň malou část půjčky mámě, obyvák vytapetuje přesně tímto vzorem. Po chvíli se sem přišli nasnídat ještě holandští turisté, usadili se k poslednímu volnému stolku. Marie si nalila kávu z porcelánové konvičky, na které byl jakýsi modrý erb, podobný tomu nad vchodem hotelu.

Zavřela oči a nasála vůni. Otevřela je, až když na víčkách ucítila ochlazující stín.

„Nechcete si přečíst noviny?“ Lisa položila deník na okraj stolu, aby nepřekážel.

„Vlastně proč ne?“ podívala se na titulní stránku, na které byl vyfocený advokát poskytující rozhovory médiím. Titulek ji probral z příjemně poklidné atmosféry.

TYGR OPĚT PŘEVÁLCOVAL SOUPĚŘE.

Marie rychle přelítla text. Zarazil ji název advokátní kanceláře Bonaparte & Partners. Kde se s ní jen setkala? Upřela pohled přes výlohu a bezmyšlenkovitě pozorovala mikrobus přivázející nové hosty, kteří se nejspíše pohybovali mezi zavazadly. *Kde jsem to logo hergot viděla?* V hlavě si promítala měsíc po měsíci, kauzu po kauze, vybavovala si jiné advokáty nebo právníky, co mluvili francouzsky, ale nemohla si vzpomenout na žádný konkrétní případ, ve kterém by se potkala zrovna s touto advokátní kanceláří.

Lisa se vrátila s tácem palačinek. „Tak jste se nakonec začetla?“ položila palačinky na stůl. „Nabídněte si, zbyly ze včerejší akce a jsou výborné.“

Marie zvedla obočí. „Dám si moc ráda,“ a přisunula voňavé pocukrované palačinky blíž k sobě.

Poté co se na ni Lisa usmála, šikovně vytáhla z hromady jednu palačinku a začala jíst. „Pierre. Je Francouz, ale pracu-

je tady,“ zapíchla ukazováček na fotografii na první pohled atraktivního advokáta a povytáhla obočí, jako by to byl její starý dobrý známý.

„Píše se tu, že zatím neprohrál jediný spor.“ Marie si nabrala z mísy další palačinku, začala ji krájet na menší kousky a těšila se, až si v novém domově připraví vlastní, jen co dokoupí nádobí do kuchyně. Hlavně všechno pěkně v klidu, po svém. Bez Boba, který jí v Praze celé večery básnil o dětech a naléhal na ni, ať všeho nechá a splní svou ženskou povinnost.

Lisa se naklonila blíž. „Všichni ho tady považují za nejlepšího advokáta. Má přezdívku Tygr,“ a významně na Marii upřela pohled. „Kdysi měl vážnou známost – patřili k nejkrásnějším párům v Paříži, ale nějak to nevyšlo.“

Když Lisa poodešla k holandské skupince turistů, aby jim cosi pohotově ukázala na mapě, vytáhla Marie telefon a vyfotila si tapety. Překlikla do Poznámek, dopsala si na seznam TAPETY a fotku si označila srdíčkem. Pročísala si vlasy, našpulila rty a udělala si selfíčko, které ihned odeslala Lauře s poznámkou „Sleduj ty tapety za mnou“.

Po snídani se Marie vydala do svého nového domu. Řadový domek byl malý, v přízemí měl obývací s propojenou kuchyní a v horním patře dvě miniaturní ložnice. Terasa patřící k domu byla zapuštěná do vnitrobloku. Všechno bylo čisté, čerstvě natřené a rozmístěný nábytek byl připraven k nasťhování.

Marie otevřela okna dokořán, aby vyvětrala vzduch zvlhlý čerstvou barvou. Chlad byl příjemně osvěžující. Podzim se blížil. Postupně rozbalovala jednu krabici po druhé. Vyrovnávala knihy na police. Oblečení skládala do skříně. Pár kousků nádobí z pražského bytu, který musela prodat, roztřídila v kuchyni. Řadovka postupně začínala připomínat domov, i když ještě zdaleka nebyl dokonalý.

Telefon zazvonil. *Laura.*

„Ahoj! Už máš vybaleno?“

Marie se posadila na schod. „Ano. Už jenom pár drobností. Dům se povedl. Sice je malý, ale už teď začíná být útulný. Mám výhled na kanál a občas sem doléhají hlasy z nedaleké hlavní třídy.“ Rozhlížela se okolo sebe a napila se piva rovnou z plechovky. Úplně slyšela matku, jak jí říká, že si má vzít skleničku.

„Jsem ráda! Pošli mi fotky!“

„Pošlu nějaké, až víc uklidím.“

Zatím měla prázdné pytle a krabice ledabyle pohozené uprostřed obývacího a nový byt by na fotkách ještě nevypadal hezky. Když se zahlédla v zrcadle, v laclových kalhotách s dírami a bílém triku, pobavilo ji to.

Laura dál vyzvídala. „A co se kromě tapet stalo na té snídani?“

Marie zaváhala. „Jó, myslíš, jak jsem psala o Bonaparte & Partners?“

„Už sis vzpomněla, odkud tu firmu znáš?“

„Nevím. Furt nevím, kde jsem na ni v Praze natrefila.“ Vstala a odložila plechovku s pivem na barový pult, který odděloval kuchyň od obývacího, a přejížděla prsty po hřbetech knih.

„A jak ti jinak je? Už se pomalu vzpamatovááš z té životní změny?“

„Jo. Dnes ráno jsem se zase utvrdila v tom, že jsem udělala nejlepší rozhodnutí.“ Rozhlédla se po bytě a všimla si, jak se v rohu místnosti nadzvedávají parkety. Přešla k nim blíž, aby si je prohlédla a jedním tahem je zakryla kobercem, který předtím rozprostřela před ušák.

Laura se odmlčela. „Marie, já vím, že se v Bruggách budeš mít líp než tady.“ Narážela na advokátní firmu, kde Marie roky pracovala a poměrně dlouho se připravovala na tichý odchod.

Marie přimhouřila oči a ironicky podotkla: „Vypadá to tak.“

Nohou ještě jednou upravila koberec, aby lícovál se směrem parketových spojů.

Když skončila rozhovor s Laurou, uvařila si na novém sporáku oblíbené jídlo svého dětství, špagety s kečupem, a po obědě se prošla ulicí Katelijnestraat. Dívala se do výloh. Objevila kavárničky, květinářství, ale také malý obchůdek se smíšeným zbožím a oblečením.

Odpoledne dokončila vybalování. Zůstala poslední krabice, ve které bylo zahradní náčiní, svíčky a dekorace. Odtáhla ji na terasu, tedy spíš na malý dvorek s cihlovou dlažbou a zelenými dveřmi na druhé straně cihlové zídky. Marie se zastavila, pustila krabici a záda narovнала. Šla ke dveřím, obě ruce položila na oprýskanou barvu a zabrala. Zelené dveře ve zdi. Zavřené. Zamčené. Nikde žádná klika, jen zabudovaný zámek na velký klíč. *O co jde? Vchod k sousedům?* Nebo na břeh Bakkersrei? Zkusila ještě jednou zatlačit. Nic. Vrátila se dovnitř a zavolala realitní agentce.

„Dobrý den, Marie! Je všechno v pořádku?“

„Ano, jenom na dvorku jsou zelené dveře. Zamčené. Víte, kam vedou?“

Chvilí bylo na druhé straně ticho. „Ach ano! Zelené dveře. Zapomněla jsem vám o nich říct. Vedou k vedlejšímu domu.“

„K vedlejšímu domu? Proč?“

„Zjišťujeme to. Už jsme si vyžádali katastrální mapy. A co nejdříve se spojíme s majiteli nebo podnájemníkem z vedlejšího domu.“

„Jo, dobře, a můžete prověřit, jestli k těm dveřím existuje i klíč?“

Angelika jí slíbila, že vše prověří a brzy se jí ozve.

Marie zavěsila a vrátila se na terasu. Rozhlížela se po okolních fasádách a hádala, k jakému domu asi patří zahrada za dveřmi. Nedalo jí to, otevřela si v notebooku mapy a zkoumala letecké snímky.

Odpoledne se zašla odhlásit z hotelu. Lisa jí pomohla naložit kufr do auta. Večer ještě rozřezávala prázdné krabice, vyluxovala a vytřela. Když se rozhlédla kolem sebe, projela jí vlna uspokojení. Knihy byly na policích úhledně vyrovnány. Obrazy oživovaly stěny. Květiny, které koupila v nedalekém květinářství, zdobily okenní parapety. Sedla si na gauč a únavou zavřela oči.

Tak takhle vypadá nový začátek. Zhluboka se nadechla a ucítila vůni vanilky, linoucí se ze svíčky, kterou si cestou z hotelu koupila. Nakonec ji z lehkého podřimování probudil zvonek telefonu.

„Mami, ahoj!“

„Marečko, zlatíčko! Jak se máš? Už máš vybaleno?“

Mariini rodiče, diplomaté, zrovna žili v Kuvajtu a vždycky hodně cestovali – Slovinsko, Maďarsko, předtím Holandsko... Matka tvrdila, že čas na novém místě je nejlepší vyplnit nějakou aktivitou, aby se člověk necítil sám a měl šanci poznat nové lidi. Podle toho také Marii odmala, v každé zemi, vybírala kroužky. Díky tomu se v nových zemích naučila nejen jazyky, ale i obstojně hrát volejbal nebo bruslit.

„Ano, právě jsem vyhodila poslední várku krabic.“ Otřela si dlaně do roztrhaných lacláčů.

„Paráda. Jak se cítíš? Není ti smutno? Poslala jsem ti něco do začátku.“

„Já vím, podívám se později.“ Marie by přísahala, že zaslechla její šibalské mrknutí, a začala se na obsah žluté obálky těšit.

„Je mi dobře, mám to tady útulné, hezký výhled na dvorek a do zeleně. A všude to tu voní čerstvou barvou.“

„To jsem ráda! Zítra tě čeká první den u soudu?“

„No. Leze na mě nervozita.“

„To je normální. Ale zvládneš to. Jsi chytrá, šikovná a připravená.“

Marie se na gauči napřímila a po celodenním vybalování jí lehce křuplo mezi lopatkami. „Díky, mami.“

„A Marečko? Jsem na tebe pyšná. Vím, jak těžké bylo opustit Prahu a Lauru. Ale udělala jsi správnou věc. A žes dokázala udělat tlustou čáru za Bobem – vím, jak to bylo pro tebe těžké. Tohle je tvůj nový začátek, zlatíčko.“

Hrdlo se jí sevřelo. „Mami, moc díky. Bez tvé pomoci bych to nezvládla.“

„Zavolej mi po prvním dni, ano? Chci slyšet všechno.“

„Zavolám. Měj se, mami.“

„Ty taky. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky.“

Marie odložila telefon. Šla do kuchyně a udělala si čaj. Odnesla si ho na terasu a dívala se do tmavého dvorku. Zelené dveře byly v šeru sotva viditelné. *Co je za nimi? A proč mám pocit, že budou důležité?* Když dopila, zavřela za sebou dveře na terasu. Z poličky vytáhla žlutou obálku od mamky, kterou si položila na noční stolek a šla spát. Zítra ten nový život definitivně začne.

2.

Seznámení s kolegy

Přesně v šest spustil budík jemnou hudbu. Marie ho vypnula ťuknutím prstu, chvíli ještě ležela s otevřenýma očima. *Dnes je ten den. První den v nové roli – soudkyně, v novém městě.* Vstala z postele, osprchovala se a oblékla si tmavě modrý kostým, který s Laurou vybíraly poslední týden v Praze. V zrcadle uviděla ženu, která vypadala sebevědomě. Zvenku. Uvnitř se celá chvěla. Snídani raději vynechala a jen si nalila do

hrníčku silnou hořkou kávu. Otevřela diář, ve kterém měla odškrtané všechny důležité položky, které poslední roky musela splnit, aby se mohla stát soudkyní v Belgii. Otáčela list po listu – justiční zkoušky, praxe v bruselské advokátní kanceláři, nostrifikace diplomu. Povzdechla si. Týdny strávené belgickými zkouškami místo dovolených u moře, měsíce papírování kolem přesunu – nic z toho jí nespadlo do klína. Záložku přesunula na další prázdnou stránku. *Jsem konečně tady*, uvědomila si, seskočila z barové židličky a odsunula prázdný hrníček.

Nasedla na kolo Gazelle, které měla půjčené od Lisy z hotelu. Košík vpředu, zvonek na pravém řídítku, správný retro design. Projížděla úzkými bruggskými ulicemi. Ranní světlo bylo tak příjemné. Zastavila před budovou soudu. Byla vysoká, impozantní. Dominovaly jí gotické oblouky, šedivé zdi a dřevěné dveře. Zhluboka se nadechla. *Tohle je ono.*

Když vešla, vstupní hala jí vyrazila dech. Vysoké stropy, tmavé lakované obklady, masivní obrazy ve zlatých rámech. Byly na nich vyobrazeny historické postavy, mytické bytosti, soudci z dávných let. Jejich pohledy ji sledovaly a nespouštěly z ní oči. Kolem proudili lidé, advokáti s aktovkami, úzkostliví klienti, novináři s notebooky. Marie stála uprostřed toho mumraje. Chtěla si zapamatovat svůj první den. *Tady to všechno začne a hlavně JINAK.*

Pomalu stoupala po dřevěném schodišti do druhého patra. Zlehka se dotýkala vyřezávaného zábradlí a místy prstem zajela do žlábků v rukojeti. Téměř každý schod vrzal. Staré dřevo, prošlapané generacemi, jí dávalo s každým krokem vědět, že je tady, a volalo – „haló, jsi v nové práci“. Chodila ode dveří ke dveřím a četla jmenovky, zasazené v rámečcích, až našla tu, na které stálo: Předseda soudu – prof. Emiel van Dijck. Zaklepala dvakrát a sebejistý zvuk dřeva se rozezněl prázdnou, setmělou a tmavou chodbou.

„Dále,“ ozval se starý mužský hlas, který poznala. Několikrát s ním vyřizovala po telefonu drobné nuance a dokumenty, které bylo nutné předložit.

Vešla do tmavé místnosti. Důstojnost ředitelské kanceláři dodávaly těžké zelené závěsy, dřevem obložené zdi a masivní dubový stůl. V rohu stála kachlová kamna zdobená modrými delfskými kachličkami, podobná těm, které měla v hotelovém pokoji, kde se skamarádila s Lisou. Profesor van Dijck seděl v koženém křesle. Když slyšel kroky, otočil se. Měl šedé vousy, bystré oči a přátelský výraz, který se záhy celý rozzářil.

„Marie! Vítejte!“ Pokynul rukou, aby přišla blíž, a ukázal na mohutné křeslo před stolem, za nímž seděl.

„Pane profesore, děkuji.“ Marie vešla a posadila se. „Přinesla jsem originály dokumentů a nostrifikaci diplomu.“

„Výborně.“ Profesor si promnul vousy. „Marie, řekněte mi, proč jste se vlastně rozhodla opustit Prahu?“

Zamyslela se. Nevěděla, jak začít. Nechtěla přiznat, že její rozhodnutí vyprovokovaly dvě věci. Bob, který na ni naléhal, aby založili rodinu, a lidé v advokátce, kteří do advokacie vnášeli příliš probyznysových prvků.

„Pracovala jsem jako advokátka. V kanceláři, která měla jiné hodnoty než já.“

„Jaké hodnoty máte na mysli?“

Marie přešla prsty po područce. „Peníze. Moc. Vítězství za každou cenu. Ne spravedlnost.“

Profesor přikývl. „Rozumím. A proč jste si vybrala Belgii?“

„Byla jsem unavená z komerčního práva a také jsem v Bruggách kdysi byla na praxi, když jsem dělala advokátku v Bruselu. Bruggy mě uhranuly.“ A dodala, že když pracovala v Bruselu v advokátní kanceláři, dodělávala si při práci belgické právo na postgraduálu.

„Aha. Vy jste Belgičanka po otci?“ vzal si dokumenty a začal jimi listovat, protože na Marii bylo vidět, že Praha je pro ni citlivé téma.

Marie zvedla hlavu. „Ano, otec je Belgičan a matka Češka.“

„Rozumím.“ Profesor se postavil. „Marie, všude jsou pravidla. Někteří je dodržují, jiní ne.“ Odlehčil situaci a Marie si uvědomila, že z jeho úst zněla ta slova úplně jinak, než když se oháněl férovostí v Praze Novák. Emielova slova zněla skutečně.

„Ano, na to se těším,“ Marie se tiše zavrtěla na židli a dala si nohu přes nohu.

„Dobře. Protože doufám, že tu budete pracovat spoustu let.“ Poškrábal se na bradě, obešel stůl a chytil opěradlo její židle, které odstrčil, aby Marie mohla vstát.

„Pojďte, odvedu vás k vašemu mentorovi.“

Luc Vanderhaegen stál u dveří kanceláře a kontroloval techniku, jak přidělává Mariinu cedulku do držáčku na vizitky. Byl vysoký, štíhlý, ale ne hubený, světlé vlasy měl na krátko ostříhané a obličej mu zdobily moderní brýle s černými obroučky. Na první pohled ho otipovala na čtyřicet, i když mu asi bylo víc.

„Marie!“ Podal jí ruku. „Vítejte. Těším se na spolupráci.“

„Já také. Děkuji, že se mi budete věnovat.“ Podala mu ruku a jeho pevný stisk ji utvrdil v tom, že se bude jednat o férového chlapíka.

„Není zač.“ Luc se otočil na profesora. „Emieli, tak my rovnou začneme. Dobře?“

„Samozřejmě. Marie, hodně štěstí.“ Profesor si založil ruce za záda a pomalým krokem se vzdaloval k výtahu.

Luc ukázal dlouhou chodbou až na konec. „Pojďme si uvařit kávu. Máme tu takovou naši klubovnu, říkáme jí Komora.“ Marie přikývla, ale ještě si odložila kabelku a desky na stůl v nové kanceláři, která byla propojená s Lucovou.

Komora byla krásná. Stěny i stropy byly obloženy dubovými kazetami. Podlahu pokrývaly orientální naoranžovělé koberce a na stěnách viselo několik obrazů s napoleonskými bitvami. Uprostřed stála semišová křesla a malé stolečky. Dva muži postávali u rohového baru, na kterém si zaměstnanci připravovali kávu, a prosklená lednice nabízela ovoce a drobné občerstvení pro personál.

Luc jí uvařil belgickou kávu, silně aromatickou. Marie si sedla do měkkého křesla a položila si šálek na stehna.

„Musím říct,“ začal Luc, „že mluvíte vlámsky, jako byste se tu narodila.“

„Otec je Belgičan, to po něm mám občanství a umím jazyky.“

Zanedlouho se Komora začala plnit dalšími kolegy. Vcházel jeden po druhém, muži i ženy různého stáří, někteří v talárech, jiní ve formálních oblecích či šatech. Shlukovali se u kávovaru v družném hovoru.

Luc vstal a zacinkal lžičkou o šálek. „Kolegyně, kolegové. Dnes přivítáme novou posilu – Marii Friss.“

Všichni se na ni otočili.

„Marie přichází z Prahy,“ pokračoval Luc. „Je skvělá právnička a je připravená na tvrdou práci.“

Ozval se potlesk. Marie cítila v hrudi teplo. Během následujících minut k ní přišli postupně všichni. Pohledný soudce Daniel, Lucy z personálního, se kterou vyřizovala potřebné dokumenty ještě z Prahy. A další kolegové. Všichni byli přátelští, vřelí, laskaví. Až na jednu ženu. Stála v rohu a pozorovala Marii s chladným výrazem. Tmavé vlasy měla stažené dozadu, ostrým rysům dominovaly úzké rty. Marie se na ni pokusila usmát, ona se však ani nehнула.

„Kdo to je?“ Marie se naklonila k Lucy.

Lucy se podívala směrem k ženě. „Ach, to je Hélène. Soudkyně. Pracuje tu už přes dvacet let.“

„Vypadá nepřátelsky.“

Lucy zaváhala. „Hélène je náročná. Má ráda svou rutinu. A nesnáší změny.“

„Chápu.“

Hélène k nim přistoupila. Podívala se na Marii zpříma. „Takže vy jste ta nová z Prahy.“

„Ano. Marie Friss. Těší mě.“

Hélène jí nepodala ruku.

„Slyšela jsem, že jste pracovala v Bruselu v advokátní kanceláři a pak v Praze.“

Marie cítila, jak se jí napínají ramena. „Ano, čtyři roky v Bruselu a dva roky v pražské advokátní kanceláři. Pak jsem složila soudcovské zkoušky tady v Belgii.“

„Hmm.“ Hélène zahýbala rameny. „No, uvidíme, jak si poradíte.“ A odešla.

Lucy se omluvně podívala na Marii. „Promiň jí, časem si tě oblíbí, zpočátku je nepřístupná ke všem. Všichni to s ní máme za sebou.“

„Divná povaha?“

Lucy zlehka chytila Marii za paži a otočila ji k ostatním zády. „Hélène čekala, že tě bude mentorovat. A místo toho tě přiřadili k Lucovi.“

„Kvůli tomu je naštvaná?“

„Hélène si myslí, že tě měla dostat na starosti ona. Potřebuje to k povýšení. Chce se dostat na vyšší soud.“

Marie si povzdechla. „Politika. I tady.“

Odpoledne strávila Marie s Lucem. Procházeli budovou, vysvětloval jí postupy, ukazoval kanceláře. Zastavili se u Lucy na personálním, která ji vybavila dalšími dokumenty. Když míjeli jednací síň, Marie uvnitř zahlédla „Tygra“ z novinového článku. Poznala ho okamžitě. Stál u stolku, listoval dokumenty a mluvil s klientem. Ani nezvedl hlavu.

„To je Pierre Renaud,“ Luc na něj nenápadně ukázal prstem. Na okamžik se zastavili u otevřených dveří a chvíli ho pozorovali. Mariinu pozornost upoutalo logo na jeho černo-zlatých deskách. To písmenko „B“. Celé se lesklo.

„Už jsem o něm včera četla v novinách,“ odpověděla suše a pozorovala Pierrovy svalnaté ruce, které napínaly látku na bílé košili.

„Aha. Tak tady ho budete vídat často.“ Luc se postavil k pootevřeným dveřím a ztišil hlas, aby měl Pierre klid na klienta a pokračoval. „Je tu skoro každý den.“

Luc jí také vysvětlil, že Bruggy mají nouzi nejen o soudce, ale i advokáty a pokrčil rameny. „Je o něj zájem, chytřej kluk. Pracuje ve velké pařížské kanceláři. Neumí říct ne. Zním ho z postgraduálu, byli jsme spolužáci.“

Po dlouhé chodbě se k nim blížily pravidelné kroky. Zvuk podpatků se tříštil o dřevěnou podlahu a Luc s Marií se zadívali na blížící se postavu v úhledném vypasovaném kostýmku.

„Lucu! Ráda tě vidím,“ mladá žena nakoukla do místnosti. „Už budeme končit,“ vyhodnotila situaci, když se podívala na Pierra, jak si začal vkládat papíry do aktovky.

„Simone – to je paní soudkyně Friss. Seznamte se.“

Marie se na Simone usmála a hned pochopila, že je Simone Pierrovou asistentkou, v ruce držela stejné desky se zlatým logem.

„Moc mě těší. A vítejte v Belgii.“

Marie přimhouřila oči, a když se za ní podívala do sálu, viděla, jak Pierre rychle ucukl očima. „Ehm. Děkuji. To je milé.“

„My to dnes zabalíme a já se vracím do Paříže. Jean Duprée si nás zavolal,“ vysvětlila, vešla do jednacího sálu a zavřela za sebou dveře.

Marie ale nepřestávala myslet na to, že poznámka Simone byla trochu divná. Jak mohla tušit, že je v Belgii nová? Akcent

nemá. Ale pod nápořem nových informací prošla s Lucem ještě spodní patro soudní budovy, a tím prohlídka soudu byla u konce.

* * *

V šest večer vyšla Marie z budovy. Unavená, ale spokojená. První den za ní a utekl jako voda. Nasedla na kolo, které si vytáhla ze skoro prázdného stojanu, a rozjela se domů. Bruggské uličky byly ještě osvětleny zářijovým sluncem a v ulicích se toulalo stále poměrně dost turistů. Propletla se směsicí jazyků a spleť uliček a vzpomínala, jak i v Bruselu jezdila do advokátní kanceláře na kole.

Když dorazila k domu, všimla si, že jsou v sousedním domě pootvíraná všechna okna. Zamkla kolo k železnému háčku a na chvíli se zaposlouchala. Nějaký muž mluvil hlasitě a důrazně. „Ne, to není dobře! Smlouva musí být hotová do pátku... Ano, vím, že je termín narychlo, ale to není můj problém. Udělej to, nebo najdu někoho jiného!“

Marie za sebou zavřela. Nadechla se a rozhlédla se po útulném obývacím. Kabelku odhodila na sedačku a vyzula se z pohodlných tenisek. V kuchyni si zapnula rádio a zaposlouchala se do zpravodajství. Zrovna chytla další informaci o místním Tygrovi, který nechtěl komentovat přidělený případ. Připravovala si jednoduchou večeři. Těstoviny s rajčatovou omáčkou naložila na talíř a sedla si na terasu. Zelené dveře byly pořád zavřené. Angelika z realityky neodpověděla. Na blikajícím displeji se ale objevilo Lauřino jméno.

„Tak co? Jaké to bylo?“

Marie se opřela. „Dobré. Náročné. Představili mě kolegům. Většina je úžasná. Jen jedna moc ne. Hélène. Má se mnou problém.“

„Proč?“

„Politika. Myslí si, že jsem favoritka profesora van Dijcka. Ale Luc, víš, můj mentor. Ten je skvělejší.“

Laura se zasmála. „No tě pic, snad si je všechny zapamatuju.“ V šatně si pověsila bílý plášť na ramínko a vyzula gumové boty. Opodál se převlékaly jiné lékařky a probíraly drby z nemocnice.

„Já si dnes taky všechny nezapamatovala.“ Marie se napila vína. „Ale víš co? Cítím se tu líp. Mnohem líp.“

„Jsem ráda.“ Laura se pochlubila, že se jí podařilo vytáhnout Davida do kina a vyprávěla podrobnosti z noční služby v nemocnici.

Sotva s Laurou domluvila, vzpomněla si na ranní slib. Vytočila mámu.

„Marečko! Tak povídej – jaký byl první den?“ Z hlasu jí číselá netrpělivost, jako by u telefonu čekala celý den.

„Mami, bylo to nádherné. Trochu jsem se klepala, ale... mám pocit, že jsem konečně na správném místě.“ Marie se zachumla do ponča. „A představ si, mám mentora, který mi vůbec nešlape na paty. Nechává mě dělat věci po svém.“

„No to jsem si oddychla.“ Matka se tiše zasmála. „Já věděla, že to zvládneš. Vždycky jsi všechno zvládla.“

Ještě chvíli si povídaly a Marie cítila, jak se jí po těle rozlévá teplo.

Pak zavěsila, vzala víno a šla si sednout k počítači. Během dne se jí několikrát vybavilo písmenko „B“ z loga na Pierrových deskách. Do vyhledávače napsala název Pierrovy advokátní kanceláře. Naskočilo několik odkazů. Rozevřela menu na hlavní stránce Bonaparte & Partners a našla pražskou pobočku. Na stránce byli představeni klíčoví pražští právníci a advokáti. Pročítala všechny, ale nikoho známého na fotkách neviděla. „Musí to mít přece spojitost s Novákem! Musela jsem se s tou advokátkou setkat v práci,“ mumlala, a přitom upíjela ze skleničky.

Do vyhledávací lišty vepsala „JUDr. Novák & Bonaparte“ a na displeji se objevila fotka chlapíka v luxusním saku, s tmavými vlasy a nedotknutelným výrazem. Poznala ho okamžitě – no jasně, ten chodíval za Novákem. Pod fotografií stálo jeho jméno: Jean Duprée a v závorce Napoleon. *Tak přeci. S Novákem se scházel přímo šéf celé advokátní kanceláře – nadřízený Pierra Renauda.*

Marie pocítila, že jí prsty začínají po klávesnici klouzat, a otřela si je do kapesníku, který vytáhla z papírové krabičky. Zase to tu bylo – *počítej: pět, čtyři, tři, dva, jedna – nádech.* Musela se zklidnit. Prahu chtěla zapomenout, ale vzpomínky se chtěly vkrádat i sem. Když se jí tep vrátil do pravidelného rytmu, zaklapla víko a snažila se nemyslet na propojení, které ji začínalo zneklidňovat.

3.

První případ

První týden u soudu utekl rychle. Marie se seznamovala s kolegy, učila se procedury, četla spisy. A vyhýbala se Hélène. To nebylo těžké, protože Hélène měla vlastní kancelář na jiném patře a s novými soudci téměř nemluvila, kromě občasných jedovatých poznámek na chodbě. Ale dnes ráno Marie dostala svůj první případ.

„Spor o plot,“ položil Luc úzkou složku před Marii na stůl, „nic složitého. Dva sousedé se hádají o hranici pozemku.“

Marie ji otevřela. Fotografie dvorku, geodetické plány, korespondence mezi advokáty.

„Kdy je jednání?“

„Zítra. Myslím, že to zvládnete.“